

- () . /

// :

// :

« »

:

»

«

(-) (-)
(-) (-)
(-)

)

:

:

(

«

»

:

»

:

«

:

»

:

«

:

:

:

:

.

:

:

:

:

:

»

:

. «

:

:

»

:

«

:

:

:

:

:

:

:

:

»

:

«

:

:

:

:

:

:

:

:

:

:

:

:

:

-

-

«

»

:

:

:

.

:

:

:

.

:

»

[]

[]

[]

طبیعت جاندار در شعر ابن رومی

کبری روشنفکر^۱، رحمت‌الله پاشا زانوسی^۲

طبیعت از گذشته‌ها همواره مورد اهتمام بشر بوده و انسانهای نخستین با آمیختن در آن و مشاهده زیباییهایش، از آن برای بیان تمثیلات خود استفاده می‌کردند.

در زبان عربی نیز وصف طبیعت جاندار و بیجان، بحث جدیدی نیست، از قدیم الایام شاعرانی چون امرؤ القیس و ذوالرمة از طلایه داران طبیعتی بودند که جزئی از زندگی آنها محسوب می‌شد. در ادامه این سلسله، طبیعت در شعر شاعران دوره عباسی نیز متجلی شد اگر چه وصف طبیعت در این دوره با دوره‌های قبل تفاوتی آشکار داشته است.

از میان شاعران دوره عباسی، ابن رومی زندگی توأم با بدبختی و محرومیت را در دامان طبیعت سپری نمود و چنان مجذوب زیباییهای آن شد که از او به عنوان «فانی در طبیعت» یاد کرده‌اند.

یک بخش از شعر طبیعت او، درباره طبیعت جاندار است که با دقت و تیزبینی تمام، موجودات ریز و درشت چون ماکیان، پرندگان و چرندگان را در چشم اندازی زیبا به تصویر کشیده و از آن تابلوهای زیبایی همگون با شخصیت خود ترسیم کرده است.

واژگان کلیدی: طبیعت، حیوانات، شعر عربی، عصر عباسی، ابن رومی.

۱. استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه تربیت مدرس

۲. کارشناس ارشد زبان و ادبیات عربی